

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών έλληνοετίας και υπό του Ομοιασματικού Πατριωτικού Κενσοταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού: **Έξωτερικού:**
 Έτησία . . . 8.— Έτησία φρ. χρ. 10.—
 Έξάμηνος . . . 4,50 Έξάμηνος . . . 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3.—
Αι συνδρομαί θεωροῦνται τήν 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έσωτερικού λπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμάνται έκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ερμούιδου άρ. 88, παρά τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος Έν Αθήναις, 16 Ιουνίου 1907 Έτος 29ον.—Άριθ. 29

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μάλιστα, τὸ ἠσθάνετο πολὺ καλὰ ἡ Ἄνδρέα τώρα, εἶχεν ὑποχωρήσει χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, εἰς τὰς πλέον ἑλπιόσας ἐμπνεύσεις, κ' ἐπλήρωνε σκληρὰ ἐκείνην τὴν ὁρμὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἀχαλινώτου πάθους τῆς δὲν ἔπρεπεν ὁμῶς παρὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς μόνον νὰ αἰτιάται διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιπέσει. Διατί νὰ κάμῃ τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόσο φιλόστοργα τὴν ἀγαποῦσε, ἦτο δυνατόν ἐξαφνα νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν στοργὴν του καὶ νὰ φανῇ τόσο ἀκαμπτος ὥστε ποτὲ νὰ μὴν τὴν συγχωρήσῃ διὰ τὸ σφάλμα τῆς; Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ἡ δολία τῆς συμπεριφορὰ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν τῆς τῆς εἶχε πρὸς στιγμὴν ἀπομακρύνῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρός τῆς, ποίαν ἀνάγκην εἶχε νὰ φύγῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι των, σὰν διωγμένη καὶ ἀστεγος, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ πατέρας τῆς ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἦτο φόβος μήπως ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν τῆς χειροτερεύσῃ ἢ ἀσθενεία του καὶ ἐπέλθῃ καμμία δυσάρεστος περιπλοκή;

Ὅταν ἐσυλλογίσθῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔφριξεν, ὠχρίασεν, ἐτινάχθη ἑπάνω, κ' ἔρρηξε μίαν κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἀγωνίας:

—Ὡ! —καὶ συνέστρεψε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, — ὦ! ποτὲ ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα; Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος, καὶ ἡ ἀπουσία μου θὰ τὸν σκο-

τώσῃ θέλω νὰ γυρίσω τώρα ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι. . .

—Θὰ τὸ λάβωμεν σὲ λιγάκι. Κάθισε τώρα, μικρῆ, — τῆς εἶπεν ὁ κ. Τραχὺς, διακόπτιαν τὴν συνομιλίαν, ποῦ εἶχε πιάσῃ σιγώφωνα μὲ τὴν κυρίαν Δαρβίλ.

Ἡ Ἄνδρέα ὑπήκουσε, θέλοντας καὶ μὴ, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ καθουσχάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς. Τώρα τὴν ἐκουρίευσαν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ πατέρα τῆς φόβοι, οἱ ὁποῖοι ὀλονὲν περισσότερον τὴν ἐδασάνιζαν. Τὸν εἶχεν ἀφήσῃ ἄρρωστον, πολὺ ἄρρωστον ἂν, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν Δεπτοκαριά, εὐρισκε τὸ σπίτι βυθισμένον εἰς τὸ πένθος! . . . Διότι: εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουσαν ὅτι μίαν ἰσχυρὰ συγκίνησις δύναται κά-

ποτε νὰ θανατώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶνε ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν συγκίνησιν αὐτὴν, βεβαίως θὰ τὴν εἶχε προκαλέσῃ αὐτὴ, μὲ τὸν κακὸν τῆς χαρακτῆρα ἑπάνω τῆς λοιπὸν θὰ ἐπιπτεν ἡ εὐθύνη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα τῆς. Καί, ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς πλέον, ἐβύθιζε τὰ νύχια τῆς εἰς τὰ μάγουλά τῆς ποῦ ἔκαιαν ἀπὸ τὸν πυρετόν, καὶ σπαρακτικοὶ λυγμοὶ τῆς ἐφούσκωναν τὰ στήθη.

Ὁ γηραιὸς συνταγματάρχης ἀντελήφθη τὴν ἀγωνίαν τῆς, ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἐγνώριζε τὰ πραγματικά τῆς αἰτία, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Ἄνδρέα ἐγίνετο τόσον περισσότερον ἀνήσυχος καὶ νευρική, ὅσον ἐκλήσιαζεν ἡ ὥρα ποῦ ἐμελλε νὰ λάμψῃ ὀλοφάνερα τὸ ψεῦδος τῆς.

— Ἐλα λοιπόν, μικρούλα, τῆς εἶπε προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ ἄσπαστον τὸ δυνατόν γλυκύτερον τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, — εἶνε καιρὸς ἀκούμῃ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι μὰς εἶπες ψέμματα, καὶ ἴσως τότε. . .

Ἐστρεφέν ἡ καίμενη πρὸς αὐτὸν βλέμματα τόσον θλιβερά, τόσον ἀπελπιστικά, ὥστε ἐκεῖνος διεκοφεν εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ.

— Πολὺ φοβοῦμαι, ἀνεστέναξεν ἡ Ἄνδρέα, ὅτι ἡ κατάστασις του θὰ ἔχῃ χειροτερεύσῃ τόσον ὥστε κανεὶς νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τοῦ δεῖξῃ τὸ τηλεγράφημα, ποῦ τοῦ ἐστειλάτε. Καὶ τί θὰ γίνω τότε, ἐγώ; Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι!

«Ἐτσι λοιπόν, ἐσκέφθη ὁ συνταγματάρχης, αὐτὴ ἡ πονηρῆ, τώρα ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ κρίσιμος στιγμὴ, παραδέχεται ὅτι εἶνε πιθανόν καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ ἀπάντησις εἰς τὸ τηλεγράφημα».

Ἐγίνεν ἀμέσως πολὺ σοβα-

«Τὶ θράσος ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἀθλιὸν πλάσμα! . . .» (Σελ. 226, στ. α')

πόδι του και δεν ήμπορούσε να περιπατήσει. Έστάθηκε λοιπόν και τον εκύτταζε, σαν να έσυλλογιζετο τί τάχα ήμπορούσε να γίνει εις αυτήν την περίπτωση.

Πολλές φορές ο Πάνος είχε παίξει τον «αλογατιάρη», επάνω στην ράχη του Φωτιά. Τον έλαβαλλίκευε, τον έπιανε από το πέτσινο καλλάρο του, — και ντέ! ο Φωτιάς, σαν αληθινό αλογάκι. Το θυμήθηκε ο Φωτιάς, και να τον, που πέφτει τώρα στα εμπροσθινά του πόδια, δίπλα στον Πάνο, με χίλια δυο χάρδια και κουνήματα της ουράς του, σαν να τον έπροσκαλούσε ν' αναβή εις την ράχη του.

Το έκατάλαθεν ο Πάνος, τον έκαβαλλίκευε, και τότε πιά ο Φωτιάς έγούγισε χαρούμενα και δυνατά σαν να έλεγε:

— «Ετοιμοί τώρα γρήγορα θά πάμε στο σπίτι!

Κ' έξεκίνησε με προσοχήν πολλήν. Ο Πάνος τον έκρατούσε σιγνά.

Εις την άρχην πολύ έκοπίασεν ο κολός σκύλος, έως ότου έβγη από τους βράχους και φθάση εις τον ίσιον δρόμον. Αλλά κατόπιν επήγαινε με όλον το σοβαρόν του, σαν να ήτανε κανένα μαθημένο αλογο της καβάλλας.

Ο πατέρας του Πάνου ανήσυχος και αυτός δια την απουσίαν του υιού του, είχαν έβγη από το σπίτι και έκύτταζε να τον εύρη. Τους είδε να έρχονται, έτρεξεν άμέσως, κ' έπήρε τον Πάνο στην άγκυαλιά του...

Ήτο, εκείνη την εποχήν, πολύ μικρός ακόμα ο Πάνος, και είδε κ' έπαθε δια να έξηγήση εις τον πατέρα του, πως είχαν αναβή επάνω στο βουναλάκι, πως έκονήγησε να πιάση μια πεταλούδα πως παρεπάτηρε κ' έκυλισθη μέσα στους βράχους, όπου έκτύπησε το πόδι του, και δεν ήξευρε πιά τί να κάμη, έως ότου ήλθε ο Φωτιάς ο μαντρόσκυλος, και τον έγλύτωσε.

Έπλυναν το πόδι του Πάνου, και τον εξέπλωσαν εις τον καναπέ. Ο Φωτιάς έκαμάρωνε με τα χάρδια που του έκαιναν, και με όλην του την σοβαρότητα, έκάθησε δίπλα στον Πάνο, σαν να έλεγε εις τους άλλους:

— Μην πολυσκοπίζεσθε έσεΐς, εγώ θά τον περιποιηθώ...

Από τότε εΐνε άχώριστοι φίλοι ο Πάνος και ο Φωτιάς. Και όποιος δεν γνωρίζει τα καθέκαστα της φιλίας των, ποτέ δεν θά φαντασθή ότι αυτός ο άγριος και φοβερός μαντρόσκυλος έχρησίμευσε μια φορά και ως αλογο και ως νοσοκόμος του μικρού Πάνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

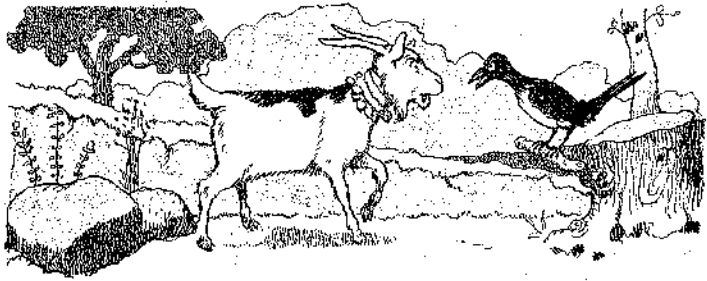
Η ΖΩΗΡΟΥΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

«Όλο το σπιτικό του μάστορο-Παντελή, ο ίδιος ο μάστορο-Παντελής, ή γρηά κυρά-Κονδύλω, και ή Μαργαρούλα ή μικρή, έβγαζαν κάθε βράδυ τα πόδια των, για να τρέχουν να κυνηγούν την Ζωηρούλα. Και πως να την πιάσουν! Μοναχά, όταν απέφασίζαν και την άφιναν πιά να κάμη, τι θέλει, τότε απέφασίζε και αυτή να γυρίση στο σπίτι.

Την ήμέρα, άλλα τρέβαλα. «Αν την επήγαιναν κατά τα πεύκα του βουνού, αυτή ήθελε να τρέξη στα φύκια της θάλασσας. «Αν ήτανε ήλιος κ' έκανε πολλή ζέστη, και την επήγαιναν στον ίσκιό, αυτή έτρεχε καταμεσής στη σκόνη του δρόμου, που ήτανε σαν αναμμένη στάχτη. «Αν έκαινε κρύο και την επήγαιναν στη λιακάδα, αυτή έτρεχε να τρυπήση σε καμιά σκοτεινή και υγρή τρύπα. «Αν την έ-

«Αχ! να πάς, κόρη μου, στον Πόρο...» (Σελ. 228, στ. γ')

πήγαιναν κατά το Μοναστήρι, αυτή έγύριζε και έτρεχε κατά το Προγυμναστήριον.

Η Μαργαρούλα, την ώρα που έφύλαγε την κατσιούλα της, ήθελε να ήμπορούσε να πλέκη κάλτσες για τον παππού της, ή να μαζεύη χορταράκια για τα κουνελάκια, ή ραδικάκια για να τα μαγειρεύουν, ή — επί τέλους, μικρό κορίτσι ήτανε κι' αυτή! — να παίξει με τα χαλικάκια της άκρογιαλιάς, ή να τσακόνη καθουράκια και πεταλούδες, ή να κάθεται και να κυτάζει τα καράβια και τες βάρκες που έπερνούσαν εις το πέλαγος... «Αμή δέ! ποδ' να την αφήση ή Ζωηρούλα!

Και να 'δητε, που κατώρθωνε να την καταλαβαίνουν οι άλλοι τί ήθελε και τί έγύρευε.

— Δεν της λείπει παρά ή μιλιά! — έλεγε για την Ζωηρούλα ή κυρά-Κονδύλω.

«Αλήθεια, της έλειπε ή μιλιά, δεν της έλειπεν όμως ή κακία και ή πονηρία. Παρά να πάη εκεί που δεν της άρεσε, ήταν ίκανή να πέση κάτω και

να κυλιέται και να λερώνεται μέσα στο χώμα. Δεν έγινότανε όμως αυτό ποτέ. Η Μαργαρούλα πάντοτε της έκαμνε το θέλημά της, αν και την έμάλλωναν γι' αυτό ο παππούς και ή γιαγιά, που αγαπούσανε την Ζωηρούλα, αγαπούσανε όμως πολύ παραπάνω την Μαργαρούλα.

Και, σαν να μην έφθανε που ήτανε τόσο κακιά και πονηρή ή κατσιούλα, ήτανε στη γειτονιά και μια καρακάζα — μια που την έλεγαν Κοσκοσούρα, — που το είχε βάλη πείσμα να την κάμη ακόμα πιό κακιά και πιό άνοποφορη.

— Ζωηρούλα μου, της έλεγε, μια κατσίκια τόσο κομψή και εύγενής σαν κ' έσένα, πως εΐνε δυνατόν να ζή σε μέρος τόσο πρόστυχο, τόσο χωριάτικο... Νέχης γύρω σου αυτά τα παλτροκουναλάκια, εκείνες τες κουτες τες κόττες, τους γελοίους τους πετεινούς!... Και το χειρότερο, να κάνης συντροφιά τον κύριο Μακρολέλεκα, που εΐνε τόσο χοντρός, ώστε κυλιέται κάτω σαν βαρέλα!... «Αμέ τα άφεντικά σου;...

Χωριάτες, κόρη μου, χωριάτες!... Που εΐνε αι σχέσεις που έχουν; που εΐνε ο καλός κόσμος, που έρχεται να τους 'δη; «Αχ! να πάς, κόρη μου, μέσα στον Πόρο, να πάς να κάνης έναν περίπατο ως το Σταυρό, να περάσης από την Κολόνα, κ' εκεί να 'δης, μάτια μου, κυρίες από την Αθήνα με μεταξωτά και με φρού-φρού, και ά-

ξιωματικούς με τά χρυσά γαλόνια!... Ζωηρούλα μου, κορίτσι μου, εΐσαι σκλάβο εδω, κ' εγώ σε λυπούμαι! Δεν σου λέγω άλλο. Των φρονίμων όλίγα...

«Άκουε αυτά τα λόγια ή Ζωηρούλα κ' επαιρνε ο νους της άέρα! Κ' έζήλευε τα χελιδόνια που πετούν ψηλά μέσα στα δένδρα και ανάμεσα στα μάτια κ' έζήλευε και τους γλάρους, που πετούν ακόμα πιό ψηλά, επάνω από την θάλασσα. Και ήθελε κι' αυτή να πετάξη, και να πάη εκεί που της έλεγε ή κυρά-Κοσκοσούρα, και να 'δη τες κυρίες με τά μεταξωτά και τους άξιωματικούς με τά χρυσά γαλόνια. Και, επειδή δεν ήμπορούσε να πετάξη, έπείσμιονε κ' έγινότανε ακόμα πιό κακιά, κ' έτυραννούσε την καϊμένη την Μαργαρούλα.

— «Αχ! κακιά, της έλεγε καμιά φορά ή κυρά-Κονδύλω, έσένα σου έπρεπε να σ' έχη, όχι ή Μαργαρούλα, παρά ή άνηψιά μου ή Βασίλω... Αδτή θά σου έβαζε γνώσι!

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ευτυχώς ο Μόνας είχε φέρη μαζί του σημαντικήν προμήθειαν από χάπια, τα όποια είχαν κατασκευασθή σύμφωνα με τας οδηγίας του έμοίραζεν από αυτά συχνά, εις όλους, και χάρις εις αυτά ούτε οι Έθρωπαίοι ούτε οι Βανουαίοι έπαθαν από πυρετούς.

Η άπογοήτευσίς τους επερίμενεν εις την χώραν των Βά-Γεγέ. «Όλος ο πληθυσμός των άρρένων είχαν εξέλθη δια να κυνηγήση έλέφαντας, και εις το χωριόν δεν έμεναν παρά αι γυναίκες και τα παιδιά. Αι γυναίκες ώρκίσθησαν εις το ίερόν έμβλημα της φυλής των, τον «πίθηκον», ότι κανείς ξένος δεν είχε οδηγηθή εις τα μέρη εκείνα, και ότι πολύν καιρόν είχαν ν' άκούσουν νέα δια τον Ταμίναν.

Τότε, κατά συμβουλήν του Χακού, ο όποιος δεν έδειξε καμμίαν δυσπιστίαν προς τας δηλώσεις των γυναικών, ή Σέννα άφήκεν εις την φυλήν εκείνην 50 από τους πολεμιστάς της, με την έντολήν να επιβλέπουν τους Βά-Γεγέ κατά την επιστροφήν των, και να λάβουν, αν το κατώρθωναν, μερικάς πληροφορίας δια τον επαναστατημένον Βά-Τοάναν άρχηγόν, τον άρπαγα του 'Ιανού, όπως όλοι ύπέσθησαν και έπίστευσαν.

Η Σέννα έγνώριζεν ότι μ' όλον τον μικρόν αριθμόν των, οι πολεμιστάι της δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν από τους Βά-Γεγέ, χάρις εις τα τουφέκια των, τα όποια όμως τους διέταξε να μη μεταχειρισθούν παρά εις την έσχάτην ανάγκην.

Εις όλην την πορείαν των, οι Βανουαίοι ούτε μίαν φοράν δεν είχαν πυροβολήση μετεχειρίζοντο τα τόξα και τα βέλη των δια να σκοτώνουν τα θηράματα που ήθελαν να φάγουν. Και οι Έθρωπαίοι έπαραξενεύοντο σκεπτόμενοι μήπως εκείνα τα όπλα ήσαν άχρηστα μ' όλην την φαινομένην καλήν των κατάστασιν, και μήπως, εις τον έξοπλισμόν του λαού του 'Ιανού έπαιζαν μέρος καθάρως διακοσμητικόν, δια να επιβάλουν άπλως τον σεθασμόν και να τρομάζουν τους άλλους θγαγενείς, χωρίς όμως και να έχουν καμμίαν φονικήν δύναμιν.

Ο Χακός και οι πολεμιστάι του άπεχαιρέτησαν τους νέους των φίλους, και τους εύχθήσαν καλήν έπιτυχίαν, ανεχώρησαν δε δια τον τόπον των, όταν είδαν ότι ή Σέννα δεν ήθέλησε να δεχθή την έπικουρίαν των' αυτή τους εξέφρασε τας θερμάς της εύχαριστίας, και άπεχωρίσθησαν.

Το σώμα των Βανουαίων επανήλθε

τότε προς άνατολάς, με την έλπίδα μήπως συναντήση τον Ταμίναν εις τ' Άλώνι της Δίφας. Έβάδιζε παρά το ρεύμα του Ζούγα, ο όποιος διασχίζει, εδω μεν εύφόρους κοιλάδας, δάση από χουρμαδιές, τεράστια βαοβάβ, έχοντα περιφέρειαν 23 μέτρων, εκεί δε κατάξηρα λεκανοπέδια, τα όποια ή ιδιότροπος διεθθύνσις των ποταμίσκων άφινεν έντελώς άπόστιστα, και όπου το νερό δεν έφαινετο παρά σπανιώτατα εις την επιφάνειαν της γης, μέσα εις σκαμμένους λάκκους, τους όποιους οι θγαγενείς ονομάζουν «κατοσαρόλες»...

Αφού επέρασαν από τα τέλματα του Μακαρθη, από την χώραν των Χιλίων Λιμνών και διεθήσαν τον Γουάνη, παρατόταμον του Ζαμβέζη, οι Βανουαίοι εισήρχοντο τώρα εις την έκτασιν εκείνην των φλογερών άμμων, την άλλόκοτον εκείνην έρημον των 80 χιλιομέτρων, ή όποια κείται ανάμεσα εις κοιλάδας εύφόρους, και την όποιαν τρέμουν οι όδοιπόροι την έχουν μάλιστα βαπτίση: «το Άλώνι της Δίφας».

Κατά την εισόδον των εις την έρημον, οι Βανουαίοι είδαν πολυάριθμα ίγνη από πόδια στρουθοκαμήλων. Τά άσύνηθες βάθος των ίγνων τούτων τους έκαιμεν εύκόλως να μαντεύσουν ότι επρόκειτο δια στρουθοκαμήλους φορτωμένους ήσαν τά ζώα των πολεμιστών Βά-Τοάνα, και είχαν γράφη εκεί την άπόδειξιν της διαβάσεώς των.

Οι ζέβροι δεν ήτο δυνατόν ν' ανταγωνισθούν ως προς την ταχύτητα με τα γιγαντώσωμα αυτά πουλιά, τα όποια εύκολα παίρνουν 43 χιλιόμετρα την ώρα. Απεφάσισε λοιπόν ο Μόνας να στρατοπεδεύση το σώμα εις την εισόδον της έρήμου, και μία πρεσβεία από τρεις ή τέσσαρας άνδρας να μεταβή προς αναζήτησιν του Βά-Τοάνα άρχηγού' το μικρόν εκείνο άπόσπασμα θά του ένέπνεε βέβαια όλιγωτέρας δυσπιστίας παρά το πολυάριθμον σώμα των πολεμιστών.

Αλλά πριν ή εισχωρήσουν εις τα άνυδρα και φλογερά εκείνα μέρη, ήτο άπαραίτητον ν' αναεώσουν την προμήθειαν του ποσίμου ύδατος. Δι' αυτό ο

Μόνας ανέβαλε την έκτέλεσιν του σχεδίου του δια την έπιούσαν, και, αφήσας την Σένναν υπό την προστασίαν του Πιάγκου και του κυρίου σώματος του στρατού, έξεκίνησεν ο ίδιος προς άνεύρεσιν πηγής νερού, επί κεφαλής μιας δεκάδος μαύρων, εις τους όποιους είχαν προστεθή και ο Σηρ Βασίλης με τον κ. Ζουαίτη.

Ενθ' ο Μέγας Άρχηγός και οι σύνοτροφοί του άπεμακρόνοντο, ή Σέννα διέταξε να έρευνηθούν τα περιχώρα, χωρίς όμως να εξέλθουν οι άνδρες της από την άκτίνα, την όποιαν είχαν όρίση ο Μόνας.

Η ζέστη ήτο άνωτόφορος, ή κοκκινωπή άμμος έκαιεν όλων τα στήθη, αι τελευταίαι σταγόνες του νερού είχαν διανεμηθή... Ο άέρας ήτο βαρύς, σαν να έπλησίαζε θύελλα.

Οι άνθρωποι και τα ζώα δεν ήμπορούσαν ν' αναπνεύσουν. Ούτε ένας καρπός δεν ύπήρχεν εις τα ισχνά δεινράκια, από τα όποια οι πολεμιστάι έκοβαν τά ξεροστρημμένα φύλλα και τά έμασσούσαν.

Η Σέννα διέταξε να σταματήσουν. Οι πολεμιστάι της εύρηκαν ακόμη την δύναμιν να φτιάξουν, δια την αγαπημένην των βασιλοπούλαν, μίαν καλυβίτσαν, όπου εκείνη κατέφυγε δια να προφυλαχθή από τον ήλιον. «Αν και δεν είχε βραδυάση ακόμη, ή Σέννα έ-

δωκεν εις όλους την συμβουλήν ν' αναζητήσουν εις τον ύπνον κάποιαν ανακούφισιν από τους πόνους των. Η ίδια έδωκε πρώτη το παράδειγμα' εισήλθεν εις την καλύβαν της, και οι Έθρωπαίοι την έμιμήθησαν, εξαπλωθέντες και αυτοί εις την καλύβην των, την όποιαν είχαν έτοιμάση και δι' αυτούς επίσης οι Βανουαίοι, και δεν ήργησε να τους πάρη ο ύπνος.

Εΐχαν μόλις δύο ώρας που άνεπαύοντο, όταν έξαφνα τά κλαδιά των τοίχων της καλύβας έσεισθησαν δυνατά. Μ' ένα πήδημα εύρέθησαν όρθιοι.

Οκτώ ή δέκα Βανουαίοι έχοροπηδούσαν γύρω των, με γέλια και χειρονομίας, και τέλος τους έσυραν έξω, όπου είδαν την Σένναν να συνομιλή με μειοκούς από τους πολεμιστάς της. Μεγάλη

«Είδαν ίγνη από πόδια στρουθοκαμήλων.» (Σελ. 229.)

μως δὲν εἶσαι καὶ τόσῳ πολὺ . . . Ὅταν δὲν κοιμᾶται κανεὶς περισσότερον ἀπὸ 8 ὥρας τὸ ἡμεροῦνκτιον, δὲν εἰσπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ὄναρξ.

Με πολλὴν χαρὰν μου, Ἐσπερά, εἶδα τὴν παλαιὰν μας φίλην Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν, πρὸς τὴν ὅποιαν ἔδωσα τὰ φύλλα σου, καθὼς καὶ τῆς Γλυκερίας Ἑλλάδος.

Τίνας εἶνε αὐτὴ ἡ ῥίζιρα, εἰς ἓν δελτάριον ποῦ μ' ἐρωτᾷ διὰ κάτι τετράδια Μ. Μυστικῶν; Ἀδύνατον νὰ διαβάσω τὸ ὄνομα καὶ νὰπαντήσω.

Αὐτοὺς ποῦ σὲ παρακαλοῦν νὰ προσευχεσῶσαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των, Διακριθεῖσα Ἀρσενιάς, νὰ τοὺς συμβουλεύσῃς καλλίτερα νὰ κάμουν β,τι ἕκαμεις καὶ σύ: Νὰ μελετήσουν καὶ νὰ μελετοῦν πάντοτε—ἀκόμη καὶ . . . εἰς τὸ Ζάππειον Θεουκιδίδην . . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγενοῦται, ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1). Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγενομένα ἰσχύουσιν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουον εἰς ἀγόρευ. καὶ δὲν ἀπὸ α, εἰς κοινήται].

Νέα ψευδώνυμα: Ὑπὸ Διαπλάσεως, α. (H. M. B.) καὶ Κυριαζέουσα Κρανόλευκος, κ. (M. M. . .)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρωταίσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Φροῦ-Φροῦ μὲ τὴν Σανθὴν Μουσιμῆ, Ἑλληνίδα καὶ Μελαχροινὸ Ἑλληρόπουλο—τὸ Κρανόλευνον Ἀδραρον μὲ τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδγερονῶν, Μιμῶζαν, Μελαχροινὸ Ἑλληρόπουλο καὶ Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης—ἡ Ἄδρα τῆς Χίου μὲ τὴν Ἐσπερίην Ἐσπεράν, Ἀρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν Ὁρέων καὶ Γλυφοκουτάλαν—τῆς Φράκτις τ' Ἀγριο-λουλοῦδο μὲ τὴν Ἀθήνην, α21 καὶ Ἀριελ—ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα μὲ τὸ Ζήτη ἢ Ἑλλάς, Ἐνδοξον Ὑδραν καὶ Ζήτη ἢ Ἐλευθερία—τὸ Ρόδον τῆς Ανατολῆς μὲ τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν, τῆς Φράκτις τ' Ἀγριο-λουλοῦδο, Μαγεμένο Ἀρχοντάκι, καὶ Καρδίαν Μουσιμῆς—ἡ Χρυσόκινη Ἀγγὴ μὲ τὸ Ἐθνικὸν Ἀδραρον—ἡ Ἀνάστατος Ἑλλάς μὲ τὴν Χιακὴν Ἡρωίδα—ἡ Ἀνθοῦσα Νεδίτης μὲ τὴν Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν, Ὅδον τῆς Δόξης, Ἑλληνικὸν Κλέος, Σκέρτσου καὶ Χιακὴν Ἡρωίδα—τὸ Σκέρτσου μὲ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσενιάδα—ὁ Μαθῆρος τῆς Βενετίας μὲ τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν, Δούμουσαν τῶν Σαλώνων, Ἰδεώδη Καλλοῦνην, Νουκτερονῆν Ἀδραν καὶ Ἄδραν τῆς Νεδίτης—ἡ Ἑλληνίς μὲ τὴν Ὑπερῆφανον Ἑλληνίδα, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα, Παγωμένην Θάλασσαν καὶ Ἀθήνην—ἡ Ἰσχὺς τοῦ Πεπερωμένου μὲ τὸ Σανθὸ Διαβολάκι, Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν, Ἐπιπερωμένην Μουσιμῶν καὶ Καννασίαν Ἑλληνίδα.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φροῦ-Φροῦ (βλέπεις πόσον ἀργεῖ κανεὶς μὲ τὸ αὔριο καὶ αὔριο; . . .) Κυρίαν Σκαρφαλοστραν (βραβεῖα ἔστειλα) Ἄδραν τῆς Χίου (ἢ ὅποια . . . ζεσταίνεται πέρα πολλὰ! τὰ τετράδια ἐλήφθησαν καὶ ἐστάλησαν) Δεμινοῦμαντον Αἰμιάλον (ἔστειλα) Πυρολαμπίδα (σοῦ ἀπήνησα εἰς τὸ προηγούμενον) Προσφιλή Ἀνάμνησον (εὐχαριστῶ πολὺ—πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα) Οὐόρειον Ὑμνον, Μακεδονίαν (ναί!) Ναπολέοντα Βοναπόρτην (ἐλήφθησαν) σὲ χαίρειτον ἔλοι καὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ καλὰ σου λόγια) Ἀκμάζουσαν Νεολίαν, Ἑλληνικὴν Δόξαν,

Χρυσόμυλλον Δέρας (ἔστειλα: οἱ στίχοί σου μοῦ ἤρσαν) Ἀνάστατος Ἑλλάδα (πάντοτε εἶνε καιρὸς ἢ ἐπιτολὴ σου μὲ κατεγοήτευσε: πῶς ἐφαντάσθης ὅτι ἡ αἰσθη σου μ' εὐχαριστεῖ περισσότερο; ὄχι, ὄχι! καὶ περιμένω ἀνευπομῶνως νὰ μοῦ ξαναγράψῃς) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (καὶ οἱ ἀντεγράφοι εἰς τὰς ἐξέτασεις, θὰ ἔχουν τὴν ἰκανοποίησιν περὶ τῆς ὅποιος λέγεις; ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω νομίζω ἀπεναντίας ὅτι πάντοτε θὰ τοὺς τύπη ἢ συνείδησις, διότι ἔκλεπον τὸν βαθμῶν των) Νουκτολούδον (καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε ἀπὸ τὰς συνήθεις: διὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή! δὲν πταίει κανεὶς ὅταν εἶνε στὴ μέση ἀρρωστία) Ἀνθοῦσα Νεδίτης (τί χαριτωμένω γραμματάκι! εὐχομαι τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰ προφορικὰ) Μαθῆρον τῆς Βενετίας (τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελεύτησαν τὰ βίβασα, γράψε μου συχνά, διὰ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς) Ἑλληνίδα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένω) Ἰσχὺν τοῦ Πεπερωμένου (πῶς νὰ εἰς συμβουλεύσω ἐγὼ; σὺ ζεφαίεις καλλίτερα, εἰς τί εἶσαι πλέον δυνατὴ) Σκέρτσου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην Ἰουλίου δὲν ἀπάντησάω εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἰ διακριτομένω, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μᾶς εἰς φανέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

332. Δεξίγρωτος.

Περιεργον! Τὸ πρῶτόν μου Δηλοῦ τὸ σύνολόν μου Τὸ ἄγριον καὶ ἰσχυρόν Ἄνθος τὸ δευτέρον μου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

333. Συλλαβόγρωτος.

Τὸ πρῶτόν μου νησάκι, Τὸ δευτέρον μου . . . σύ Τὸ τρίτον μου φωτίζει, Τὸ ὄλον μου ποῦλι.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀργεῖου Ἐρμού

334. Στοιχειόγρωτος.

Μόλις, φίλε μου, μὲ ἰδῆς Ἀερωμένο, πρέπει εὐθὺς Νὰ μὲ καθαρίσῃς Κι' ὅταν πάλι μὲ ἰδῆς Νὰ ἀξάνας καθὼς ἄρης, Ὅα μὲ φαλλιδίτης. Ἄν μοῦ κόψῃς ὅμως πέρα Τ' ὀλοστρόγγυλο κεφάλι, Δὲν θὰ βλέπῃς πᾶς ἡμέρα, Γιατί νύκτα θὰ προβάλλῃ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Γλυφοκουτάλας

335. Κυβόλεξον.

* * * * = Γράμμα. * * * * = Σπλάγγον. * * * * = Οὐσιαστικόν. * * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Τρουμιμάδου Θαλάσσης

336. Ποικίλη Ἀμροσιτίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον μάντιν:

1, Μέγας Ρωμαῖος 2, Ζῶον ἄγριον 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης 4, Μέγας Ζωγράφος 5, Ἐντομὸν 6, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μουσμητέου Ἀπόλλωνος

337—339. Κερυμμένα καὶ ἀντι-στραμμένα ὀνόματα νήσων.

- 1.—Τὰ ρηθέντα ἐπιδοκιμάζω. 2.—Τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς. 3.—Σοὶ χρεωστὸ τὴν ζωὴν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλελεύθερου

340—344. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις:

Ραμνοῦς, Ἰδρύομαι, Λωάριον, Ἀβδηρα, τρομάζω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Γλυκερίας Πατριδός

345. Λογοπαίγριον.

Ἐἶμ' ἓνα χρήσιμον πτηνόν Ἐγώ,—θῆλυς δὲν εἰμαι, Μὲ βλέπεις; Εἶνε φανερόν Πῶς ἐμπροσὰ τοῦ κείμαι.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Ἑλλήνου

346. Μικτόν.

ε-δ-ο-μρ-ε-α-τ-η-γλ-η Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

347. Γρίφος.

X X X X 1 ἦν Η Η X 1 L X X X

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγγελοῦ τῆς Νέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22—28.

262. Ἐλέφα: (L, F, H.)—263. Κόνων-Κῶων.—264. Κίνα.—265. Ἀρτεμισία.

266. AM 267. ΑΜΦΙΑ- ΣΟ-ΦΙ-Α ΡΑΟΣ (Μαία, Φά- AM-ΦΙ-Α-ΡΑ-ΟΣ ρις, Ἴρις, ροφός, Α-ΡΑ-ΔΗ Ὅσα, Σάμος.)— ΟΣ 268—272. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΑ: Κρατὴ, Κράθις, Κραναός, Κρατῖνος, Κράνος.—273. ΚΙΘΑΡΑ-ΣΜΥΡ-ΝΗ (Κάστωρ, ἸαΜος. Θαΰμας, Ἄγρραυ-λος, ΡιΝόκτερος, Ἀρῆς.)—274. Κακοῦ κό-ρακος καχὸν ὄνου.—275. Ὁ Ρῆνος εἶνε πο-ταμὸς (ὄροι-νόσοι-ναί-ποτά-μ' ὤς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος βρος 10 λέξεις, ὅλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσα 10.]

Σ τὴν ἀγαπητὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην εὐ-χόμεθα ἔτη εὐδαιμονα. — Ροδόπη καὶ Παλμύρα. (Ζ'—159)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν.—Fociou S. Fotiadis, Aïdin (Turquie d'Asie). (Ζ'—160)

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. Διεθνοῦσις: «Mignonne», ὁδὸς Ρώμα 8 Α, Athènes. (Ζ'—161)

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

“ΡΩΣΣΙΑ”

Ἀσφάλεια: Ζωῆς, προκοδοτήσεων, πνεύς, ὀυστοχημάτων, μεταφωρῶν, θεαύσεως ὄλων.

Ἐποκατάστημα ἐν Ἀθῆναις Ὅδοσ Σταδίου 21